

Poziția și starea credinciosului

Efeseni 1.3-5: *Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.*

Efeseni 1.17-19: *Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui.*

Efeseni 2.4-6: *Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (chiar când eram noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus.*

Efeseni 3.14-21: *Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui, din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ, ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui să fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.*

La începutul epistolei către Efeseni găsim prezentată poziția noastră, ca ceea ce Tatăl voia să ne dăruiască potrivit cu planul inimii Sale. El putea să ne dea toate binecuvântările pe baza lucrării Domnului Isus. Noi am primit toate acestea după ce noi am mărturisit păcatele noastre și am crezut Evanghelia. Chiar dacă noi înțelegem puțin dimensiunea poziției noastre și a binecuvântărilor noastre, totuși ele sunt partea noastră prin credința în Domnul Isus. Dumnezeu ne vede în această poziție, și noi avem voie să ne vedem la fel în această poziție.

Am citit în capitolul 1.18, că apostolul s-a rugat, ca credincioșii să cunoască mai bine speranța chemării lor. Nu găsim noi această chemare și în capitolul 1.3-5? „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.” Acestea sunt binecuvântări deosebit de mari. Dumnezeu ni le-a dat pe o bază „având putere juridică”, și anume pe baza lucrării Domnului Isus, prin care Dumnezeu a fost nespus de mult glorificat.

Noi suntem încă pe pământ, însă toate binecuvântările din versetul 3 sunt binecuvântări cerești. Și cu toate acestea noi le posedăm. Prin credință avem voie să le luăm deja acum în posesiune. Aceasta este posibil, deoarece noi am fost deja acum așezați în locurile cerești (Efeseni 2.6). În Domnul Isus noi suntem deja în cer.

În capitolul 1.4 citim: „ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Sfânt înseamnă să fi total despărțit de ceea ce nu este în concordanță cu Dumnezeu. Fără pată înseamnă, că la noi nu se poate descoperi nimic rău. Apoi se spune acolo mai departe: „în dragoste”. Aceasta

înseamnă că noi reflectăm pe deplin pe Dumnezeu. S-ar mai putea spune și, că noi suntem așa cum este Domnul Isus. Dacă privim la noi înșine, nu putem crede aceasta. Dar Dumnezeu Însuși o spune, și credința adevărată crede *tot* ce spune Dumnezeu: Cuvântul lui Dumnezeu nu minte niciodată. Și dacă apoi citim în versetul 5, că Dumnezeu „ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos” – chiar dacă noi nu îndrăznim să credem aceasta, este totuși adevărat, deoarece Dumnezeu a spus-o. Acestea sunt binecuvântări minunate!

Doresc să revin încă o dată scurt la versetul 4. Domnul Isus atârna pe cruce, ca să moară pentru noi. Dumnezeu a pus păcatele noastre pe El și le-a judecat acolo în El. Care au fost aceste păcate? Când Domnul Isus a murit, noi nu făcusem încă nici un singur păcat, toate erau în viitor. Erau numai păcatele pe care noi le-am făcut *înainte* de întoarcerea noastră la Dumnezeu? Desigur și acestea fac parte din ele. Dar dacă *numai aceste* păcate ar fi fost, fiecare din noi va merge în pierzare. Și dacă lucrarea Lui ar fi valabilă numai pentru toate păcatele, pe care noi le-am făcut până în clipa de față, aceasta ar fi deja minunat. Dar dacă Domnul Isus nu ar fi făcut *mai mult* și dacă El nu ar veni *astăzi*, ca să ne ia acasă, noi toți vom fi totuși pierduți. Un păcat este suficient, ca să ajungi pentru totdeauna în iad. Dar cât de minunat este, că Domnul Isus a luat asupra Sa *toate* păcatele noastre! Care este urmarea acestui fapt o găsim în Evrei 10.14: „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți”. Dumnezeu nu mai vede nici măcar un singur păcat la noi, și nici măcar pentru o secundă. Cu regret, după întoarcerea noastră la Dumnezeu am făcut multe păcate, noi știm aceasta, cu toate că noi urâm păcatul. Însă Dumnezeu nu mai vede aceste păcate la noi, deoarece El le-a pus deja toate pe Domnul Isus și le-a judecat la cruce.

O a doua latură a lucrării Domnului Isus constă în aceea, că noi am murit împreună cu Hristos. El nu numai a purtat judecata pentru păcatele noastre, ci El a fost și făcut păcat. Și noi am murit *împreună* cu El sub judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai vede omul nostru vechi. El ne vede numai în Hristos, așa cum se spune în Efeseni 1.6: „pe care ni l-a dăruit (sau: în care ne-a făcut plăcuți) în Cel Preaiubit”. Potrivit cu Romani 8.1 credinciosul este „În Hristos Isus”. De aceea când Dumnezeu ne vede, El vede pe Hristos. Hristos este viața mea. Aceasta înseamnă, că Dumnezeu ne vede acum deja cum am citit în versetul 4: „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Aceasta este *poziția* noastră actuală.

În afară de aceasta El ne-a înviat împreună cu Hristos (capitolul 2.6). Deci Dumnezeu ne vede de partea cealaltă a morții, deoarece Hristos este viața noastră. Când a devenit El aceasta? După moartea Sa? Da, după ce El a înviat din mormânt. Ca *Cel înviat* El a devenit viața noastră. El a trecut prin moarte și acum Se află în lumea învierii. În El noi suntem în cer, și așa ne vede Dumnezeu. Noi nu avem voie niciodată să uităm aceasta. Trebuie să fim conștienți, că chiar și atunci când păcătuim, nimic nu schimbă ceva din poziția noastră, așa cum ea este descrisă în aceste versete. Noi suntem în această poziție în Hristos. Pentru Dumnezeu noi suntem totdeauna „sfinți și fără pată”. Dacă am înțeles aceasta, atunci avem pace cu Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să apară în noi gândul, că noi nu am putea avea parte de favoarea lui Dumnezeu. Știm că Dumnezeu ne iubește totdeauna, El nu are nimic împotriva noastră. Are El ceva împotriva Domnului Isus? Este imposibil! Domnul Isus este viața mea, și Dumnezeu mă vede în El îmbrăcat cu toată gloria Sa. El mă vede binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală. El mă vede ca copil al Său.

Deci poziția, pe care noi o ocupăm înaintea lui Dumnezeu, este neschimbabilă. Dumnezeu ne vede totdeauna așa cum am citit în aceste versete. Spun încă o dată: și noi trebuie să ne vedem așa. Atunci vom înțelege cât de des trebuie să ne condamnăm, deoarece starea noastră

nici pe departe nu este totdeauna în concordanță cu poziția noastră. Da, cât de des există în această privință o mare diferență! Sunt eu în practică cu adevărat așa cum ne este arătat în capitolul 1.3 și versetele următoare? Fiecare dintre noi va răspunde: Nu. Însă, este posibil să fi așa! Cuvântul lui Dumnezeu spune clar, că pentru un credincios nu *mai este o necesitate* să păcătuiească. Și totuși Iacov scrie: „toți greșim deseori” (Iacov 3.2). Dacă cineva ar afirma, că el de la întoarcerea lui la Dumnezeu nu a mai păcătuit, atunci el ori ar minți, ori nu se cunoaște pe sine însuși. Și cu toate acestea nu este neapărat necesar să păcătuiești. Ca credincioși, noi suntem în lumină, în prezența lui Dumnezeu, și noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru. Eu sunt legat cu Domnul Isus, El este viața mea. Eu sunt în El, și în El noi am fost așezați în locurile cerești (Efeseni 2.6).

În capitolul 3.17 și versetele următoare am citit, că Domnul trebuie să *locuiască* în inimile noastre. Aici este vorba de practică. Și cum trebuie eu să-mi evaluez starea mea practică? După ceea ce în lume este considerat bun, sau după viața practică a celorlalți credincioși? Nu, noi trebuie să luăm seama la poziția pe care o ocupăm și atunci vom ști cum trebuie să evaluăm starea noastră: și anume, corespunzător cu ceea ce noi suntem în starea noastră, în care Dumnezeu ne vede. Pentru aceasta avem nevoie de slujba Domnului Isus și a Duhului Sfânt și de dragostea și harul Tatălui. Noi nu mai avem nevoie de har ca să devenim copii ai lui Dumnezeu, căci noi *suntem* copii ai lui Dumnezeu. Noi nu avem nevoie de el nici pentru a obține iertarea păcatelor, căci ele ne-au fost deja iertate. Toate acestea le-a lucrat deja harul. Dacă noi ne rugăm acum pentru har pentru aceste lucruri, atunci noi de fapt tăgăduim harul.

În ceea ce privește poziția noastră, noi am fost făcuți desăvârșiți și nu mai avem nevoie de nimic, căci noi am primit deja totul. Însă pentru viața noastră ca credincioși avem nevoie de har, de îndurare și de ajutor la vremea potrivită. Și acest gând îl vedem în capitolul 3, unde ne este arătat cum putem să realizăm practic poziția noastră. Așa se spune în versetul 16: „ca să vă dea după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru.” Aceasta este puterea de care avem nevoie. Duhul Sfânt ne-o dă pentru omul nostru lăuntric, acesta este omul nou. Aceasta este lucrarea minunată a Duhului Sfânt. Deci această lucrare a Duhului Sfânt nu se referă la poziția noastră, ci la starea noastră. El vrea să dea puterea de care noi avem nevoie ca să trăim în concordanță cu poziția noastră și pentru ca noi să putem savura practic ceea ce ne-a fost dăruit în această privință. Aici este spus în puține versete cum El face aceasta. Noi avem nevoie de putere ca să înfăptuim practic ceea ce am devenit în Domnul Isus.

În versetul 17 se spune mai departe: „Ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre”. Dacă gândurile mele se preocupă cu lucrurile pământești, atunci Hristos nu locuiește în inima mea. Dar dacă Îl privesc prin credință și sunt umplut cu gloria Persoanei Sale și a lucrării Sale, El *locuiește* în inima mea. Fără îndoială Hristos este viața mea, dar aceasta încă nu înseamnă că El și *locuiește* în mine. Domnul poate locui numai acolo unde El găsește odihnă, unde cineva este ascultător de El, deci recunoaște drepturile Sale ca Domn și dorește să facă numai voia Sa. Viața nouă dorește aceasta în orice caz. Dacă noi suntem umpluți cu El și Duhul Sfânt ne prezintă gloria Sa și mărimea lucrării Sale, atunci avem dorința să trăim numai pentru El! Atunci vom năzui să-I satisfacem inima. Atunci va fi așa, că El Se va bucura de răspunsul dat dragostei Sale, pe care El îl găsește în inima noastră. Dacă suntem umpluți cu El, vedem *dragostea*, lucrul cel mai mare care ne-a fost revelat despre El.

Citim apoi mai departe: „fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste”. Aceasta înseamnă că noi suntem pe deplin legați cu această dragoste. Rădăcinile noastre au pătruns atunci în ea, așa

că tot ce noi avem nevoie ca hrană, primim din această dragoste. Atunci dragostea este fundamentul pe care noi stăm și cu care suntem strâns legați. Atunci El locuiește în inimile noastre.

Rezultatul corespunzător îl vedem apoi în versetul 18: „ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea.” Privim în toate direcțiile – dar sunt date mai multe direcții, decât avem nevoie ca să descriem lucrurile de pe pământ. Lărgimea și lungimea, înălțimea *sau* adâncimea, le vom înțelege. Dar aici mai este dată suplimentar o direcție, căci este vorba de adâncimea și înălțimea. Planul și dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus sunt prea vaste, ca să poată fi exprimate prin cuvinte omenești. Cu siguranță am avut odată în inimile noastre o impresie despre aceasta. Dacă ne gândim la dragoste – cât de mult s-a coborât ea! Ea s-a plecat sub sentința lui Dumnezeu și „a coborât în părțile mai de jos ale pământului” (Efeseni 4.9). Și cât de sus s-a înălțat dragostea! Ea ne-a dus în Casa Tatălui. Noi nu suntem încă realmente acolo, dar locul nostru este deja pregătit. Aceasta a hotărât-o Tatăl să fie așa, și când Tatăl hotărăște ceva, atunci este așa de sigur, ca și cum ar fi avut deja loc. Așa de nedescris de mare este și planul lui Dumnezeu, care ne este făcut cunoscut în primele versete ale acestui capitol.

În continuare se spune în versetul 19: „și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.” Această dragoste trebuie noi s-o cunoaștem. Nu este aceasta o contradicție? Cum se poate cunoaște o dragoste care întrece cunoștința? Noi o vom cunoaște într-o măsură tot mai mare, însă prin aceasta niciodată nu vom ajunge la sfârșit. Este așa ca și în Ezechiel 47, unde se vorbește despre râul apei vii, care curge în Templu de sub altar. Prorocul a mers prin apă, și după o mie de coți era până la glezne, o mie de coți mai departe apa era până la genunchi, și după alți o mie de coți apa era până la coapse, și după alți o mie de coți el a trebuit să înoate, el era complet înconjurat de apă. Tot așa este și cu dragostea Domnului Isus. Cu cât ne ocupăm mai mult cu ea, cu atât mai mult vom remarca cât de puțin știm despre ea. În final inima noastră va fi pe deplin umplută și înconjurată de această dragoste. Și cu cât cunoaștem mai mult dragostea Domnului Isus, cu atât mai mult vom fi umpluți spre toată plinătatea lui Dumnezeu. Plinătatea lui Dumnezeu este tot ce este Dumnezeu, tot ce este în inima Sa.

Însă apoi ne întrebăm: Este într-adevăr posibil aceasta? În 1 Ioan 1.4 stă scris: „Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină”. Și Domnul Isus a spus ucenicilor Săi: „V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15.11). Poate fi atinsă o astfel de stare pe pământ? Unii vor spune: la mine nu este așa. Și totuși trebuie să fie posibil, căci altfel Cuvântul lui Dumnezeu nu ne-ar spune. Dacă ochiul este îndreptat numai spre Domnul Isus și dragostea Sa, atunci va fi așa. Fără îndoială fiecare credincios a trăit astfel de momente. Aceasta a avut loc atunci prin puterea Duhului Sfânt. El este în stare să producă așa ceva.

În versetul 20 se spune mai departe: „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, ...” Deci are loc prin puterea care lucrează în noi. Dumnezeu poate face, ca toate acestea să devină realitate pentru noi. Și dacă știm aceasta, atunci spunem din toată inima: „a Lui să fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.” (versetul 21).

Am privit pe scurt poziția noastră, cum ne vede Dumnezeu și cum noi înșine ar trebui să fim: desăvârșiți, deoarece am primit totul și pentru că Dumnezeu niciodată nu mai vede vreun păcat la noi. Noi trebuie să fim conștienți de această poziție, dar și viața noastră practică

trebuie s-o evaluăm corespunzător. Am privit aici și mijloacele de ajutor, pe care noi le-am primit. Ca să ocupăm poziția noastră nu mai avem nevoie de vreun har, căci pentru aceasta s-a făcut deja totul. Dar în ceea ce privește starea noastră, pentru aceasta ne stă harul la dispoziție. Noi avem voie să-L rugăm pe Tatăl și pe Domnul Isus pentru acest har. În afară de aceasta în Romani 8.27 se spune, că Duhul Sfânt Se face una cu noi în împrejurările noastre și Se roagă „pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu”. În Romani 8.34 se spune: „Hristos ... Cel care și mijlocește pentru noi”, și în versetul 31: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?” Dumnezeu Trinitatea este pentru noi și ne dă tot ce avem nevoie pentru viața noastră ca credincioși. Să ne folosim mai mult de aceasta! Cât de bogată ar putea fi viața noastră! Cunoaștem noi ceva din această bucurie deplină?